

ستایش

ای نام نکوی تو سر دفتر دیوان‌ها / وی طلعت روی تو زینت ده عنوان

معنی : خدایی که نام خوب تو آغازکننده تمام کتاب‌ها است ، و ای خدایی که درخشندگی چهره تو زیبا کننده تمام عنوان‌ها است

به نام خدایی که جان آفرید

به نام خداوند جان آفرین / حکیم سخن در زبان آفرین
خداوند بخشنده دستگیر / کریم خطاب‌بخش پوزش پذیر
پرستار امرش همه چیز و کس / بنی آدم و مرغ و مور و مگس
یکی را به سر برنهد تاج بخت / یکی را به خاک اندر آرد ز تخت
گلستان کند آتشی بر خلیل / گروهی بر آتش برد ز آب نیل
به درگاه لطف و بزرگیش بر / بزرگان نهاده بزرگی ز سر
جهان متفق بر الهیتش / فرومانده از کنه ماهیتش
بشر ماورای جمالش نیافت / بصر منتهای جمالش نیافت
تامل در آیین دل کنی / صفایی به تدریج حاصل کنی
محال است سعدی که راه صفا / توان رفت جز بر پی مصطفی

معنی:

بیت اول : به نام خداوند و خالق جان و روح آغاز می کنم ، خداوندی که سخن گفتن به وسیله زبان را به انسان آموخت

بیت دوم : خداوندی که بخشنده و یاری رسان است ، و خدایی که بسیار بخشنده و بخشنده گناهان و توبه پذیر است

بیت سوم : فرمانبردار تمام دستورات خداوند همه چیز و همه کس می باشند ، از انسان گرفته تا پرندگان و مورچه و مگس (تمام موجودات جهان هستی)

بیت چهارم : هر کس را که بخواهد تاج خوشبختی را بر سر او می گذارد (هر کسی را که بخواهد خوشبخت می کند) ، و هر کس را که بخواهد از قدرت و مقامی که دارد به پایین می آورد (هر کس را که بخواهد ذلیل می کند)

بیت پنجم : آتش را بر حضرت ابراهیم تبدیل به گلستان می کند ، و گروهی را به وسیله غرق کردن در آب نیل (فرعونیان) آتش جهنم می برد

بیت ششم : در برابر لطف و بزرگی خداوند ، بزرگان بزرگی خود را کنار گذاشته و متواضع هستند

بیت هفتم : تمام موجودات جهان در یگانگی خداوند هم عقیده هستند ، اما از درک ذات خداوند عاجز هستند

بیت هشتم : انسان آن سوی بزرگی خداوند را پیدا نکرد (یعنی خداوند بسیار بزرگ است) ، چشم انتهای زیبایی خداوند را نمی تواند ببیند

بیت نهم : اگر در باطن و دل خود که مثل آیینی پاک و صاف است فکر کنیم ، کم کم راه پاک شدن از گناهان را به دست می آوریم

بیت دهم : غیر ممکن است ای سعدی که راه پاکی را ، بتوانی بروی مگر اینکه پیرو پیامبر اکرم (ص) باشی